

по-голѣмата частъ отъ войската, да уволни много чиновници, да намали заплатитѣ и да освободи дори професори отъ университета. „До такава бедствие се стигна. Това докара общъ застои въ живота, — нищо не действува, освенъ кръчмитѣ и кафенетата“.

И презъ юний 1844 г., току преди да напустне Атина, Селимински рисува въ писмо до благодетеля си Антонъ Ивановъ печалната картина на грѣцкитѣ политически отношения, която го отчайва за бждащето на държава и народъ. Между правителствената и конституционната партия ставатъ постоянни сблъсквания въ столицата и въ провинцията. Тълпата, ожесточена, се нахвърля и срещу войската, която е принудена да употрѣби оржжието си и да остави на улицата убити и ранени противници. Правителството е въ безпжтица и безсилно да усмири страната. Избори за народни представители не се произвеждатъ въ столицата, отъ страхъ да не избухнатъ безредици и истинска война между ожесточенитѣ партизани. „Съ други думи, заключава Селимински, Гърция се заплашава отъ голѣма опасностъ, и дано Богъ я упазитъ! Всички сж разтревожени и никой не знае, какъвъ ще бжде краятъ на драмата. Обществената вѣра изчезна съвсемъ. Народътъ бедствува повече отколкото подъ турското владичество. Кралътъ не значи нищо. Правителството, съставено отъ порочни хора, управлява зле общественитѣ работи. Всичко е разюздано. Вестницитѣ станаха отвратителни, като орждия на развалата и разврата; отъ тѣхъ човѣкъ не може да узнае истината, а само лъжи, клевети, ругателства и подстрекателство на народа къмъ междуособна война. Всички тукъ предпочитатъ монархията, и дори азиатския деспотизъмъ, предъ конституционното безвластие въ Гърция, гдето нѣма вече лична безопасностъ и благоденствие, но безначалие, измама и политически злодеяния, кражби и разбойничество, и всичко това съпроводено отъ мързелъ, бездѣлие и брѣтвежъ. Такова е положението въ Гърция“.

Има ли за кралъ Отона по-благоприятно мнение, като за човѣкъ уменъ и въдушевенъ отъ желание да ошастливи народа си, Селимински вижда все пакъ непреодолими прѣчки за изва отъ окаяното положение. Тѣзи прѣчки надминаватъ силитѣ на държавния глава. Най-важната отъ тѣхъ се крие, несъмнено, въ